

РЕШЕНИЕ

№ 6364

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 22.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **6927** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и с АПК.

П. К. П. не е доволен от принудителна административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, приложена с устно разпореждане на полицейски орган при отдел Пътна полиция СДВР спрямо автомобил марка О., модел А. с ДК [рег.номер на МПС] на 09.07.2012 г.

В жалбата са въведени оплаквания, че за издаването на акт с по чл. 171 т. 5 ЗДвП е необходимо да се установи наличие на някоя от хипотезите по буква «б», която вероятно е визирал органът, доколкото е съставен и АУАН. На мястото, където се намирал автомобилът преди репатрирането му - ул. Б. между улиците К. и О. не е поставен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство; Сочи, че автомобилът е паркиран по начин, че не е създавал опасност за движението, нито е възпрепятствано преминаването на останалите участници в движението. Актът, с който е разпоредено прилагане на ПАМ, не е съобщен на П. и той не е наясно дали са изпълнени изискванията за мотивирането му. Наложеният ПАМ не съответства на целта на закона – не е съобразена с принципа на сърамерността по чл. 6, ал. 2 АПК. – теза, възприета в решение по ад дело № 6257/2009 г. на АССГ, I отделение, 19 състав.

Ответникът – полицейски орган при отдел Пътна полиция – СДВР, чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата и сочи, че мярката е приложена поради паркиране на автомобила на П. в нарушение по чл. 94, ал. 3 ЗДвП, като е пречел на

преминаването на участници в движението – пешеходци. Твърди, че движението по ул. Б. е еднопосочно, а автомобилът е паркиран на място, което не е обозначено като такова, на което е възможно паркиране. Поради това е разпоредено репатрирането му съгласно чл. 171, т. 5 б. «б» ЗДвП като фактическото основание е създава опасност за останалите участници в движението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

Със заповед № Из 275/ 24.02.2006 г. министърът на вътрешните работи определил да преместват или да нареждат да бъдат премествани паркирани превозни средства на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на собственик или упълномощения от него водач длъжностни лица – офицери и сержанти от структурните звена Пътна полиция и Пътен контрол – СДВР и регионалните дирекции на вътрешните работи.

На 09.07.2012 г. Д. С., на длъжност мл. автоконтролър при ОПП – СДВР съставя спрямо П. П. АУАН за това, че на същата дата около 18,20 ч в [населено място], на ул. Б., срещу магазин В. към улица К. паркира лек автомобил О. А. върху тротоара на място, което не е определено от собственика на пътя или администрацията за паркиране. При запознаването си с АУАН П. възразил, че автомобилът не е паркиран в нарушение, че свидетелите при съставяне на акта са подписали празна бланка, след което са напуснали помещението.

Според свидетелство за регистрация на превозно средство №[ЕИК] жалбоподателят е собственик на лек автомобил опел модел А. ДК [рег.номер на МПС].

Според ежедневната ведомост на личния състав от ПиГ за 09.07.2012г. старши полицай Д. С. е позивна 742 за времето от 14,30 – 21,30 ч. В ежедневния отчет на Б. Н. е отразено мястото, на което се е намирало превозното средство - ул. Б., марката и регистрационния му номер и цифрово означение на нарушеното правило от ЗДвП – чл. 94, ал. 3. В извадката от нарядния дневник на служебно МПС 61 е вписано репатриране на автомобила на жалбоподателя в 18,20 ч.

Полицай Б. Н. е назначен на длъжност старши полицай в група Паркинг и гаражи към ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ ЕАД по договор съобразно чл. 76, ал. 4 ЗМВР по допълнителния щат на отдел ПП СДВР – писмо рег. № я 49352/ 12.11.2012 г. на внд началник отдел Човешки ресурси – СДВР.

Други доказателства по делото не са ангажирани.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения в чл. 171 ЗДвП е предвидена възможност за прилагане на принудителни административни мерки, сред които преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач /т.5/. В разпоредбата на чл. 171, т. 5, буква «б» ЗДвП са дадени хипотези, обуславящи прилагане на очертаната ограничителна мярка: паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Относима към разглеждания случай е хипотезата създаване на опасност или правене невъзможно преминаването на други участници в движението, доколкото в АУАН е отразено, че автомобилът се е намирал върху тротоара на място, което не е определено от собственика на пътя или администрацията за паркиране. Данни, относими към преценката на цитираното

фактическо основание по делото не са налични въпреки изричното указание /включително относно конкретно доказателствено средство/ в разпореждането за насрочването му в о. с. з. от 20.09.2012 г. /л. 19 от делото/.

Нормативното предписание по чл. 171, т. 5 б. „б” е императивно и при наличие на визираната предпоставка, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ "Преместване на ППС". Задължително условие за точното ѝ прилагане е съществуването на нормативно предвидените изисквания за взетото административно решение към датата на волеизявлението на административния орган. За налагане на ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б” ЗДвП законодателят не е поставил изискване за писмена форма за валидност на акта. Преместване на превозното средство е разпоредено от компетентен орган - заповед № І з-275 от 24.02.2006г. на министъра на вътрешните работи. Актът обаче не е мотивиран - независимо, че АУАН препраща към докладна записка от полицаи Н., последната не е приложена в преписката. Поради липсата на скица, онагледяваща фактическите констатации в АУАН, не може да се установи какво е било разположението на автомобила върху тротоара. Обратно на възприетата в сходни случаи от органа практика, не е приложен и снимков материал. Наред с изложеното съставянето на АУАН в хипотезата по чл. 40, ал. 3, предл. 2 ЗАНН дискредитира фактическите изводи на органа и прави невъзможно формиране на заключение, че автомобилът е бил паркиран в нарушение на правилата за движение чл. 94, ал.3 ЗДвП/ като паркираното превозно средство е правило невъзможно преминаването на пешеходците по тротоара – уточнението е направено едва в хода на устните състезания от юрк. Ч.. При липса на изискване за писмена форма на акта за прилагане на ПАМ, фактът на нарушението може да се установява с всички допустими доказателствени средства. Такива от органа не бяха посочени.

Съгласно разпоредбите на чл. 94, ал. 3 ЗДвП за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най - малко 2 метра за преминаване на пешеходци. Паркирането по начин, различен от посочения по-горе е забранено. При горния анализ се налага извод за недоказаност /чл. 170, ал. 1 АПК/, че автомобилът на жалбоподателя е бил паркиран така, че е правил невъзможно преминаването на пешеходците по тротоара, а оттук – че разпореждането за прилагане на ПАМ съответства на закона – чл. 171 ЗДвП и на неговата цел.

При извода за основателност на жалбата такова е и искането за присъждане на разноски, каквито П. е направил за заплащане на държавна такса по сметката на АССГ /10 лв/, както и 450 лв по договор за правна защита и съдействие, сключен между него и адв. Д. на 19.11.2012г.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на П. К. П. принудителна административна мярка „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на

упълномощения от него водач, приложена с устно разпореждане на полицейски орган при отдел Пътна полиция СДВР спрямо автомобил марка О. модел А. с ДК [рег.номер на МПС] от 09.07.2012 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да възстанови от бюджета на органа в полза на П. К. П. сумата 460 /четиристотин и шестдесет/ лв разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: